

Lyyli Aalto: Avajaissanta Epilepsialiiton vuosikokouksessa Kouvolassa 22.3.75

Arvoisat vuosikokouksen osanottajat, kutsuvieraat, hyvät isäntämme ja julkisen sanan edustajat.

Epilepsialiiton puheenjohtajana kuuluu tehtäviini sääntöjemme perusteella avata tämä kokous. Ennenkuin teen sen, lausun teidät kaikki sydämellisesti tervetulleeksi tähän vuosikokoukseemme.

Koska täällä on julkisen sanan edustajia, joista kenties kaikki eivät vielä tunne liittoaamme, kerron siitä muutaman sanan.

Epilepsiahan ei itse asiassa ole mikään varsinainen tauti. Epilepsialla ymmärretään aivoperäisiä kohtauksia. Professori Kivalo väittää, että hän pystyy järjestämään kenelle tahansa samanlaisia kohtauksia, jos hän määrättyllä tavalla rasittaa koehenkilön aivojen määrättyä lohkoa. Epileptisia kohtauksia on monenasteisia, suuria ja pieniä. Tällaisia kohtauksia joskus saavia henkilöitä on maassamme laskettu olevan n. 25.000. Joka vuosi tulee uusia tapauksia noin 3000 p.a. liikenneonnettomuuksien seurauksena.

Aikaisemminhan epileptikkoja pidettiin syntyperäisinä kaatumatautisina, joita kaikki terveet kiersivät kaukaa.

Ennen liittomme perustamista oli epileptikkojen kohtalo maassamme jokseenkin toivoton. Kun joku ihminen oli alkanut esim. liikenneonnettomuuden seurauksena saada tällaisia kohtauksia, jotka suurimmissa keskussairaaloissamme neurologisilla osastoilla tunnistettiin epilepsiaksi, ei heille ollut osoittaa mitään jatkohoito- tai tutkimuspaikkaa. Sanottiin vain, että menkää kotiinne ja anokaa kansaneläkettä. Professori Kivalo on minulle kertonut, ettei hän eivätkä muutkaan neurologit yksinkertaisesti kestäneet nähdä niitä murtuneita nuoria ihmisiä, jotka jäivät heidän eteensä toivottomina itkemään. Näin sitten muutamat neurologiaan perehtyneet lääkärit päättivät, että jotakin on yritettävä jatkohoitoa näille onnettomille ihmisille ja sitä varten he tekivät tulokseen johtavan aloitteen Epilepsialiiton perustamisesta n. 6 vuotta sitten.

Liittomme on perustettu yhtä paljon auttamaan varsinaisia epileptikkoja käytännön pulmissa kuin myös levittämään oikeata informaatiota epilepsiasiasta kansalaisten keskuuteen.

Suomalainen sosiaalipolitiikka on mielestäni jotenkin pielessä. Avustuksia jaellaan kaikille- tarvitsi tai ei-, esim. metsien apulanoitukseen saavat yhtiötkin joka neljännen markan valtion avustuksena, mutta todella vaikeuksissa kamppailevien invalidien ja sairaiden keskuudessa vapaaehtoisesti työskentelevien järjestöjen valtionavuista kamppaillaan vuosittain markka markalta. Toivoisimmekin hartaasti, että yhteiskuntakin heräisi rahallisesti paljon nykyistä enemmän tukemaan tätä meidänkin työtämme. Raha-automaattiyhdistyksen johtaja tosin sanoi, että siellä tunnetaan suurta myötätuntoa järjestömme työtä kohtaan ja avustuksissakin ollaan mukavasti eteenpäinmenossa, mutta meidän mielestämme se tapahtuu niin tuskastuttavan hitaasti. Pitäjänmäellä toimivan maamme ainoan epilepsiaa sairastavien avohoitopoliklinikan menoihin on jo parina vuonna saatu 500.000 markan suuruinen valtionapu, mutta sekin on vasta 1/3 laitoksen todellisista menoista. Toivoisimme, että valtio voisi ottaa koko klinikan ylläpidettäväksi valtion varoin. Kun kerroin tästä valtion budjettipäällikölle, pudisteli hän vain päätään.

Mutta vaikka joka päivä taistelemme rahallisissa vaikeuksissa, ei se ole sammuttanut palavaa intoamme työskennellä epileptikkojemme hyväksi. Ja varmaankin meidän etevien neurologiemme ansiosta on meille tänä vuonna suotu suuri kunnia saada järjestää Suomessa Pohjoismainen epilepsiakongressi. Tämän monta sataa osanottajaa käsittävän kongressin onnelliseen päätökseen saattaminen asettaa koko liittomme koneiston kovalle koetukselle.

Olemme myöskin iloisia, että viime vuonna olemme saaneet pari uutta paikallisjärjestöä, joista tämä ~~Kouvola~~ järjestö on toinen.

Pohjois-Kymenlaakso

Terveitä ihmisiä toivomme myöskin paljon nykyistä enemmän paikallisjärjestöjemme jäseniksi auttamaan tällaisia vaikeavammaisia, vaikkapa vain kiitollisuuden osoitukseksi siitä, että itse saavat työskennellä terveinä.

Lopuksi haluan kiittää Kouvolan paikallisosastoa , kaupunkia ja sen virkailijoita, jotka ovat ystävällisesti ottaneet meidät tänne vastaan ja auttaneet kokousjärjestelyissä ja siten osoittaneet hyvän tahtonsa auttaa työtämme eteenpäin.

Pieneksi muistoksi ojennan paikallisjärjestölle tämän kirjan.

Näillä sanoilla avaan tämän kokouksen ja toivon, että täällä syntyy rakentamia päätöksiä.

Olkaa tervetulleita kaikki.